Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (druga izba)

z dnia 24 maja 2016 r.*

Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające podjęte wobec niektórych osób i podmiotów w celu zapobiegania rozprzestrzenianiu broni jądrowej w Iranie — Zamrożenie środków finansowych — Naruszenie prawa — Podstawa prawna — Błąd w ocenie — Brak dowodów

W sprawach połączonych T-423/13 i T-64/14

Good Luck Shipping LLC, z siedzibą w Dubaju (Zjednoczone Emiraty Arabskie), reprezentowana przez F. Randolpha, QC, M. Lester, barrister, oraz M. Taher, solicitor,

strona skarżąca,

przeciwko

Radzie Unii Europejskiej, reprezentowanej przez V. Piessevaux oraz B. Driessena, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

mającej za przedmiot, po pierwsze, żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Rady 2013/270/WPZiB z dnia 6 czerwca 2013 r. zmieniającej decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. 2013, L 156, s. 10), rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 522/2013 z dnia 6 czerwca 2013 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 267/2012 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. 2013, L 156, s. 3), decyzji Rady 2013/661/WPZiB z dnia 15 listopada 2013 r. zmieniającej decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. 2013, L 306, s. 18) i rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1154/2013 z dnia 15 listopada 2013 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 267/2012 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. 2013, L 306, s. 3) w zakresie, w jakim akty te dotyczą skarżącej, a po drugie, żądanie stwierdzenia niemożności stosowania decyzji Rady 2013/497/WPZiB z dnia 10 października 2013 r. zmieniającej decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. 2013, L 272, s. 46) i rozporządzenia Rady (UE) nr 971/2013 z dnia 10 października 2013 r. zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 267/2012 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. 2013, L 272, s. 1),

SĄD (druga izba),

w składzie: E. Martins Ribeiro, prezes, S. Gervasoni i L. Madise (sprawozdawca), sędziowie,

sekretarz: M. Junius, administrator,

* Język postępowania: angielski.

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 13 stycznia 2016 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

1 Niniejsze sprawy wpisują się w ramy środków ograniczających wprowadzonych w celu wywarcia nacisku na Islamską Republikę Iranu, aby doprowadzić do zakończenia przez nią działań stwarzających zagrożenie rozprzestrzeniania broni jądrowej oraz działań związanych z rozwojem systemów przenoszenia broni jądrowej.

2 Skarżąca, Good Luck Shipping LLC, jest agencją morską z siedzibą w Dubaju (Zjednoczone Emiraty Arabskie). Organizuje cumowanie statków, rozładunek i załadunek.

3 W dniu 26 lipca 2010 r. Rada Unii Europejskiej przyjęła na podstawie art. 29 TUE decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającą wspólne stanowisko 2007/140/WPZiB (Dz.U. 2010, L 195, s. 39). Artykuł 20 ust. 1 tej decyzji przewiduje:

„Zamraża się wszystkie fundusze [środki finansowe] i zasoby gospodarcze, których właścicielami są lub które są posiadane, przechowywane lub kontrolowane, bezpośrednio lub pośrednio, przez:

[…]

b) osoby lub podmioty niewymienione w załączniku I, które są zaangażowane w irańskie działania wrażliwe z punktu widzenia rozprzestrzeniania materiałów jądrowych [stwarzające zagrożenie rozprzestrzeniania broni jądrowej] lub opracowywania systemów przenoszenia broni jądrowej, w tym przez zaangażowanie w zdobywanie zakazanych produktów, towarów, materiałów i technologii, lub które są bezpośrednio związane z tymi działaniami lub zapewniają im wsparcie, a także osoby lub podmioty działające w ich imieniu lub pod ich kierownictwem, lub podmioty należące do nich lub przez nie kontrolowane, w tym w sposób nielegalny, lub osoby i podmioty, które pomagały wskazanym osobom lub podmiotom w obejściu lub naruszaniu postanowień rezolucji RB ONZ nr 1737 (2006), RB ONZ nr 1747 (2007), RB ONZ nr 1803 (2008) i RB ONZ nr 1929 (2010) lub [przepisów] niniejszej decyzji, a także wyższych rangą członków i podmioty IRGC [Korpusu Strażników Rewolucji Islamskiej] i linii żeglugowej IRISL [linii żeglugowej Islamskiej Republiki Iranu] oraz podmioty do nich należące lub przez nie kierowane, wymienione w załączniku II.

[…]”.

4 W tytule III załącznika II do decyzji 2010/413, zatytułowanym „Linie żeglugowe Islamskiej Republiki Iranu (Islamic Republic of Iran Shipping Lines) (IRISL)”, w wykazie podmiotów, których środki finansowe są zamrażane, umieszczono nazwy kilku spółek, w tym IRISL i Hafize Darya Shipping Lines (zwanej dalej „HDSL”).

5 W dniu 8 października 2010 r. kilka spółek, w tym IRISL i HDSL, wniosło do Sądu skargę zarejestrowaną po numerem sprawy T-489/10, mającą na celu w szczególności stwierdzenie nieważności decyzji 2010/413 w zakresie, w jakim decyzja ta dotyczyła tych spółek.

6 W dniu 25 października 2010 r., w następstwie przyjęcia decyzji 2010/413, Rada wydała rozporządzenie (UE) nr 961/2010 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylające rozporządzenie (WE) nr 423/2007 (Dz.U. 2010, L 281, s. 1). Artykuł 16 ust. 2 rozporządzenia nr 961/2010 przewiduje zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych osób, podmiotów i organów wymienionych w załączniku VIII do wspomnianego rozporządzenia. W wykazie znajdującym się we wspomnianym załączniku umieszczono nazwy kilku podmiotów, w tym IRISL i HDSL.

7 W dniu 1 grudnia 2011 r. Rada wydała decyzję 2011/783/WPZiB zmieniającą decyzję 2010/413 (Dz.U. 2011, L 319, s. 71), w której do wykazu osób i podmiotów wymienionych w tytule III załącznika II do decyzji 2010/413 dodała między innymi nazwę skarżącej.

8 W tym samym dniu Rada wydała rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 1245/2011 dotyczące wykonania rozporządzenia nr 961/2010 (Dz.U. 2011, L 319, s. 11), w którym do wykazu znajdującego się w załączniku VIII do rozporządzenia nr 961/2010 dodała między innymi nazwę skarżącej.

9 W decyzji 2011/783 i w rozporządzeniu nr 1245/2011 (zwanych dalej łącznie „aktami z grudnia 2011 r.") Rada uzasadniła zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych w sposób następujący:

„Firma działająca [Przedsiębiorstwo działające] w imieniu IRISL. [Skarżąca] została [u]tworzona w celu zastąpienia Oasis Freight Company alias Great Ocean Shipping Services, objętej sankcjami Unii Europejskiej i postawionej w stan likwidacji z nakazu sądowego. [Skarżąca] wystawiała fałszywe dokumenty transportowe na korzyść IRISL oraz podmiotów będących własnością IRISL lub przez nie kontrolowanych. [Skarżąca] [d]ziała w Zjednoczonych Emiratach Arabskich w imieniu umieszczonych w wykazie UE firm HDSL i [Safiran Payam Darya Shipping Lines]. Utworzona w czerwcu 2011 r. w wyniku sankcji, aby zastąpić Great Ocean Shipping Services i Pacific Shipping".

10 Pismem z dnia 5 grudnia 2011 r. Rada poinformowała skarżącą o umieszczeniu jej nazwy w wykazach osób i podmiotów objętych środkami ograniczającymi przyjętymi wobec Iranu, znajdujących się, odpowiednio, w załączniku II do decyzji 2010/413 i w załączniku VIII do rozporządzenia nr 961/2010.

11 Pismem z dnia 7 lutego 2012 r. skarżąca przedstawiła uwagi na temat aktów z grudnia 2011 r. i zażądała dostępu do akt sprawy Rady.

12 W dniu 9 lutego 2012 r. skarżąca wniosła skargę o stwierdzenie nieważności aktów z grudnia 2011 r. w zakresie, w jakim akty te jej dotyczyły. Wspomniana skarga została zarejestrowana pod numerem sprawy T-57/12.

13 W dniu 23 marca 2012 r. rozporządzenie Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. 2012, L 88, s. 1) uchyliło rozporządzenie nr 961/2010. Nazwa skarżącej została umieszczona przez Radę w wykazie znajdującym się w załączniku IX do rozporządzenia nr 267/2012. Artykuł 23 ust. 2 rozporządzenia nr 267/2012 przewiduje:

„Zamraża się wszystkie środki finansowe i zasoby gospodarcze należące do, będące własnością, pozostające w posiadaniu lub pod kontrolą osób, podmiotów i organów wymienionych w załączniku IX. Załącznik IX obejmuje osoby fizyczne i prawne, podmioty i organy, które zgodnie z art. 20 ust. 1 lit. b) i c) decyzji Rady 2010/413/WPZiB zostały określone jako:

[…]

b) osoby fizyczne lub prawne, podmioty lub organy, które wspierały wymienione osoby, podmioty lub organy [pomagały wymienionym w wykazie osobom, podmiotom lub organom] w obejściu lub naruszeniu przepisów niniejszego rozporządzenia, decyzji Rady 2010/413/WPZiB lub [postanowień] rezolucji RB ONZ nr 1737 (2006), rezolucji RB ONZ nr 1747 (2007), rezolucji RB ONZ nr 1803 (2008) i rezolucji RB ONZ nr 1929 (2010);

[…]

e) osoby prawne, podmioty lub organy będące własnością lub pod kontrolą linii żeglugowych Islamskiej Republiki Iranu (IRISL), lub działające w ich imieniu".

14 Nazwa skarżącej została umieszczona w wykazie znajdującym się w pkt III, część B, ppkt 43 załącznika IX do rozporządzenia 267/2012, a powody tego umieszczenia były takie same jak te znajdujące się w aktach z grudnia 2011 r. (zob. pkt 9 powyżej).

15 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 30 kwietnia 2012 r. skarżąca dostosowała swoje żądania w sprawie T-57/12 w celu podważenia także rozporządzenia nr 267/2012 w zakresie, w jakim akt ten jej dotyczył.

16 Pismem z dnia 31 maja 2012 r. Rada odpowiedziała na pismo skarżącej z dnia 7 lutego 2012 r. i przekazała jej dokumenty, na podstawie których przyjęła akty z grudnia 2011 r. i umieściła jej nazwę w wykazach osób i podmiotów objętych środkami ograniczającymi przyjętymi wobec Iranu, znajdujących się, odpowiednio, w załączniku II do decyzji 2010/413 i w załączniku VIII do rozporządzenia nr 961/2010.

17 Pismem z dnia 31 stycznia 2013 r. skarżąca przesłała Radzie swoje uwagi na temat umieszczenia jej nazwy w wykazach osób i podmiotów objętych środkami ograniczającymi przyjętymi wobec Iranu, znajdujących się, odpowiednio, w załączniku II do decyzji 2010/413 i w załączniku IX do rozporządzenia nr 267/2012 (zwanych dalej „spornymi wykazami").

18 W dniu 6 czerwca 2013 r. Rada przyjęła decyzję 2013/270/WPZiB zmieniającą decyzję 2010/413 (Dz.U. 2013, L 156, s. 10), a także rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 522/2013 w sprawie wykonania rozporządzenia nr 267/2012 (Dz.U. 2013, L 156, s. 3). Aktami tymi (zwanymi dalej łącznie „aktami z czerwca 2013 r.") Rada zmieniła powody umieszczenia nazwiska skarżącej w spornych wykazach w sposób następujący:

„Przedsiębiorstwo działające w imieniu IRISL. Kontrolowane przez [M.F.]. [Skarżąca] została [u]tworzona w celu zastąpienia Oasis Freight Company alias Great Ocean Shipping Services, objętej sankcjami Unii Europejskiej i postawionej w stan likwidacji z nakazu sądowego. [Skarżąca] wystawiała fałszywe dokumenty transportowe na korzyść IRISL oraz podmiotów będących własnością IRISL lub przez nie kontrolowanych. [Skarżąca] [d]ziała w Zjednoczonych Emiratach Arabskich w imieniu umieszczonych w wykazie UE firm HDSL i [Safiran Payam Darya Shipping Lines]. Utworzona w czerwcu 2011 r. w wyniku sankcji, aby zastąpić Great Ocean Shipping Services i Pacific Shipping".

19 Pismem z dnia 10 czerwca 2013 r. Rada przekazała skarżącej akty z czerwca 2013 r. Skarżąca została także poinformowana o możliwości zażądania przeglądu umieszczenia jej nazwy w spornych wykazach i zaskarżenia tych aktów do Sądu.

20 W dniu 16 sierpnia 2013 r. skarżąca wniosła do Sądu skargę o stwierdzenie nieważności aktów z czerwca 2013 r. w zakresie, w jakim akty te jej dotyczyły. Owa skarga została zarejestrowana pod numerem sprawy T-423/13.

21 Wyrokiem z dnia 6 września 2013 r., Good Luck Shipping/Rada (T-57/12, nieopublikowanym, EU:T:2013:410), Sąd uwzględnił skargę skarżącej i stwierdził nieważność aktów z grudnia 2011 r. i rozporządzenia nr 267/2012 w zakresie, w jakim dotyczyły one skarżącej, z tego względu, że Rada nie przedstawiła dowodu dotyczącego zarzucanych skarżącej czynów (wyrok z dnia 6 września 2013 r., Good Luck Shipping/Rada, T-57/12, niepublikowany, EU:T:2013:410, pkt 68).

22 W odniesieniu do skutków w czasie stwierdzenia nieważności aktów z grudnia 2011 r. i rozporządzenia nr 267/2012 orzeczonego w ww. w pkt 21 wyroku Sąd postanowił, że skutki decyzji 2011/783 powinny zostać utrzymane – co się tyczy skarżącej – aż do czasu, gdy skuteczne stanie się stwierdzenie nieważności rozporządzenia nr 267/2012, co na mocy art. 60 akapit drugi statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, na zasadzie odstępstwa od art. 280 TFUE, nastąpiło po upływie przewidzianego w art. 56 akapit pierwszy wspomnianego statutu terminu na wniesienie odwołania.

23 Wyrokiem z dnia 16 września 2013 r., Islamic Republic of Iran Shipping Lines i in./Rada (T-489/10, EU:T:2013:453), Sąd stwierdził nieważność w szczególności załącznika II do decyzji 2010/413, załącznika VIII do rozporządzenia nr 961/2010 i załącznika IX do rozporządzenia Rady nr 267/2012 w zakresie, w jakim akty te przewidywały umieszczenie nazwy IRISL w spornych wykazach, z tego względu, że Rada nie wykazała, iż IRISL wspierała rozprzestrzenianie broni jądrowej (wyrok z dnia 16 września 2013 r., Islamic Republic of Iran Shipping Lines i in./Rada, T-489/10, EU:T:2013:453, pkt 76). Następnie Sąd stwierdził nieważność umieszczenia nazw innych podmiotów podejrzanych o działanie w imieniu IRISL, wśród których znajdowała się HDSL, z tego względu, że okoliczność, na podstawie której ich nazwy zostały umieszczone w wykazach, a mianowicie fakt, że były one kontrolowane przez IRISL lub działały w jej imieniu, nie uzasadniała już przyjęcia i utrzymania skierowanych przeciwko nim środków ograniczających, ponieważ IRISL nie była już prawomocnie uznawana za podmiot wspierający działania stwarzające zagrożenie rozprzestrzeniania broni jądrowej (wyrok z dnia 16 września 2013 r., Islamic Republic of Iran Shipping Lines i in./Rada, T-489/10, EU:T:2013:453, pkt 77).

24 W odniesieniu do skutków w czasie stwierdzenia nieważności orzeczonego w ww. w pkt 23 wyroku Sąd postanowił, że skutki decyzji 2010/413, zmienionej decyzją 2010/644, powinny zostać utrzymane – co się tyczy IRISL i innych skarżących, wśród których znajdowały się HDSL i Safiran Payam Darya Shipping Lines (zwana dalej „SAPID") – aż do czasu, gdy skuteczne stanie się stwierdzenie nieważności rozporządzenia nr 267/2012, co na mocy art. 60 akapit drugi statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, na zasadzie odstępstwa od art. 280 TFUE, nastąpiło po upływie przewidzianego w art. 56 akapit pierwszy wspomnianego statutu terminu na wniesienie odwołania.

25 W dniu 10 października 2013 r. Rada przyjęła decyzję 2013/497/WPZiB zmieniającą decyzję 2010/413 (Dz.U. 2013, L 272, s. 46), a także rozporządzenie wykonawcze (UE) 971/2013 zmieniające rozporządzenie nr 267/2012 (Dz.U. 2013, L 272, s. 2013) (zwane dalej łącznie „środkami z października 2013 r."). Akty te zmieniły w szczególności ogólne kryteria umieszczania w wykazie osób lub podmiotów objętych środkami ograniczającymi w celu zapobiegania rozprzestrzenianiu broni jądrowej w Iranie, znajdujące się w art. 20 ust. 1 lit. b) decyzji 2010/413 i art. 23 ust. 2 lit. b) i c) rozporządzenia nr 267/2012. W aktach tych przewidziano także nowe kryteria ogólne umieszczania w spornych wykazach umożliwiające umieszczenie nazwisk lub nazw:

— osób lub podmiotów, które obeszły lub naruszyły postanowienia rezolucji Rady Bezpieczeństwa Narodów (RCSNU) 1737 (2006), 1747 (2007), 1803 (2008) i 1929 (2010) oraz przepisy decyzji 2010/413 i rozporządzenia nr 267/2012;

— osób lub podmiotów, które pomogły umieszczonym w wykazach osobom lub podmiotom w obejściu wspomnianych postanowień lub przepisów;

— osób lub podmiotów należących do IRISL lub przez nią kontrolowanych, działających w jej imieniu lub świadczących usługi ubezpieczenia lub inne istotne usługi na rzecz IRISL lub podmiotów, które do niej należą, są przez nią kontrolowane lub działają w jej imieniu.

26 Pismem z dnia 14 października 2013 r. Rada poinformowała skarżącą, że odnotowała wyrok z dnia 6 września 2013 r., Good Luck Shipping/Rada (T-57/12, niepublikowany, EU:T:2013:410), i że zamierza ponownie umieścić nazwę skarżącej w spornych wykazach na podstawie określonych w środkach z października 2013 r. nowych kryteriów ogólnych dotyczących umieszczania wykazie. Rada przyznała skarżącej termin do dnia 1 listopada 2013 r. w celu przedstawienia uwag.

27 W dniu 31 października 2013 r. skarżąca podważyła przyznany jej krótki termin na udzielenie odpowiedzi, zwróciła się do Rady o potwierdzenie, że jej nazwa nie zostanie ponownie umieszczona w spornych wykazach, lub, jeśli Rada tego nie potwierdzi, o udostępnienie wszystkich informacji i dowodów, na których Rada się oparła, a także o uzyskanie uzasadnionej odpowiedzi na jej pismo.

28 W dniu 15 listopada 2013 r. na mocy decyzji Rady 2013/661/WPZiB zmieniającej decyzję 2010/413 (Dz.U. 2013, L 306, s. 18) nazwa skarżącej została umieszczona w wykazie znajdującym się w załączniku II do decyzji 2010/413.

29 W konsekwencji tego samego dnia na mocy rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1154/2013 dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 267/2012 (Dz.U. 2013, L 306, s. 3) nazwa skarżącej została umieszczona w wykazie znajdującym się w załączniku IX do rozporządzenia nr 267/2012.

30 W decyzji 2013/661, a także w rozporządzeniu nr 1154/2013 (zwanymi dalej łącznie „aktami z listopada 2013 r.") Rada przedstawiła następujące powody:

„Good Luck Shipping Company LLC jako przedstawiciel Hafize Darya Shipping Lines (HDS Lines) w Zjednoczonych Emiratach Arabskich świadczy istotne usługi na rzecz tego przedsiębiorstwa, które jest podmiotem wskazanym i działa w imieniu IRISL".

31 Pismem z dnia 18 listopada 2013 r. Rada, w odpowiedzi na pismo skarżącej z dnia 31 października 2013 r., wskazała, iż zawsze uważała, że ponowne umieszczenie skarżącej w wykazie jest uzasadnione, że w konsekwencji ponownie umieściła jej nawę w spornych wykazach i jednocześnie że udziela jej dostępu do akt sprawy zawierających dowody, na których się oparła.

32 Decyzją Rady 2013/685/WPZiB z dnia 26 listopada 2013 r. zmieniającą decyzję 2010/413 (Dz.U. 2013, L 316, s. 46) i rozporządzeniem wykonawczym Rady (UE) nr 1203/2013 z dnia 26 listopada 2013 r. dotyczącym wykonania rozporządzenia nr 267/2012 (Dz.U. 2013, L 316, s. 1) nazwy IRISL i HDSL zostały ponownie umieszczone w spornych wykazach na podstawie określonych w środkach z października 2013 r. nowych kryteriów ogólnych dotyczących umieszczania w wykazie.

33 W dniu 29 stycznia 2014 r. skarżąca wniosła skargę zarejestrowaną pod numerem sprawy T-64/14, dotyczącą aktów z listopada 2013 r. i środków z października 2013 r.

Przebieg postępowania i żądania stron

34 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 16 sierpnia 2013 r. – jak wskazano w pkt 20 powyżej – skarżąca wniosła skargę o stwierdzenie nieważności aktów z czerwca 2013 r. w zakresie, w jakim akty te jej dotyczą. Owa skarga została zarejestrowana pod numerem sprawy T-423/13.

35 W wyniku częściowego odnowienia składu Sądu sprawa T-423/13 została przydzielona nowemu sędziemu sprawozdawcy. Następnie sędzia ten został przyporządkowany do drugiej izby, w związku z czym niniejsza sprawa została przydzielona tej izbie.

36 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 29 stycznia 2014 r., jak wskazano w pkt 33 powyżej, skarżąca wniosła skargę zarejestrowaną pod numerem sprawy T-64/14, mającą na celu stwierdzenie nieważności aktów z listopada 2013 r. w zakresie, w jakim akty te jej dotyczą, oraz stwierdzenie niemożności stosowania środków z października 2013 r. w zakresie, w jakim środki te – poprzez określenie nowych kryteriów ogólnych dotyczących umieszczenia w spornych wykazach – stanowiły podstawę prawną aktów z listopada 2013 r.

37 Postanowieniem prezesa drugiej izby Sądu z dnia 17 lipca 2014 r. zarządzono połączenie spraw T-423/13 i T-64/14 do łącznego rozpoznania w pisemnym i ustnym etapie postępowania oraz do wydania wyroku zgodnie z art. 50 regulaminu postępowania przed Sądem z dnia 2 maja 1991 r.

38 Na wniosek sędziego sprawozdawcy Sąd postanowił otworzyć ustny etap postępowania i w ramach środków organizacji postępowania przewidzianych w art. 89 regulaminu postępowania przed Sądem zadał stronom pytania na piśmie. Strony odpowiedziały na te pytania w terminie wyznaczonym przez Sąd.

39 W sprawie T-423/13 skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności aktów z czerwca 2013 r. w zakresie, w jakim akty te jej dotyczą;

— obciążenie Rady kosztami postępowania.

40 W sprawie T-64/14 skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności aktów z listopada 2013 r. w zakresie, w jakim akty te jej dotyczą;

— stwierdzenie – na podstawie art. 277 TFUE – niemożności stosowania środków z października 2013 r.;

— obciążenie Rady kosztami postępowania.

41 W sprawach połączonych T-423/13 i T-64/14 Rada wnosi do Sądu o:

— oddalenie skarg;

— obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

W sprawie T-423/13

42 W uzasadnieniu skargi w sprawie T-423/13 dotyczącej aktów z czerwca 2013 r. skarżąca podnosi cztery zarzuty. Dotyczą one, po pierwsze, naruszenia obowiązku uzasadnienia, po drugie, oczywistego błędu w ocenie wynikającego z nieprzestrzegania ogólnych kryteriów umieszczania w spornych wykazach i braku dowodów, a także braku podstawy prawnej, po trzecie, naruszenia prawa do obrony i prawa do skutecznej kontroli sądowej, a po czwarte, naruszenia zasady proporcjonalności i praw podstawowych, takich jak prawo własności, swoboda przedsiębiorczości i prawo do poszanowania życia prywatnego.

43 W pierwszej kolejności należy zbadać zarzut drugi.

44 W zarzucie drugim skarżąca podnosi w istocie dwa twierdzenia. Pierwsze dotyczy błędu w ocenie, a skarżąca zmierza poprzez nie do ustalenia, że uwzględnione wobec niej powody są błędne i że Rada nie przedstawiła dowodu w celu wykazania istnienia wspomnianych powodów. Twierdzenie drugie dotyczy braku podstawy prawnej. W uzasadnieniu twierdzenia drugiego skarżąca podnosi, po pierwsze, że umieszczenie jej nazwy w spornych wykazach było oparte na umieszczeniu w wykazie IRISL, którego nieważność została stwierdzona w wyroku z dnia 16 września 2013 r., Islamic Republic of Iran Shipping Lines i in./Rada (T-489/10, EU:T:2013:453), a po drugie, że stwierdzenie nieważności pierwszego umieszczenia jej nazwy w spornych wykazach w następstwie wydania wyroku z dnia 6 września 2013 r., Good Luck Shipping/Rada (T-57/12, niepublikowanego, EU:T:2013:410), powinno było prowadzić do stwierdzenia nieważności decyzji o utrzymaniu wspomnianego umieszczenia w wykazach znajdujących się w aktach z czerwca 2013 r.

45 Rada podnosi, że umieszczenie nazwy skarżącej w spornych wykazach opiera się na dwóch różnych kryteriach, a mianowicie kryterium działania w imieniu IRISL i kryterium udzielania pomocy podmiotom, których nazwy zostały umieszczone we wspomnianych wykazach, w obejściu nałożonych na nie sankcji. Tak więc powody wskazane w aktach z czerwca 2013 r., a także przedstawione dowody umożliwiają uzasadnienie wspomnianego umieszczenia w wykazie na podstawie jednego lub drugiego ze wspomnianych kryteriów.

46 W tym zakresie należy przypomnieć, że zgodnie z orzecznictwem Rada ma pewien margines swobody przy ustalaniu, czy w konkretnym wypadku zostały spełnione kryteria prawne, na których opierają się zastosowane środki ograniczające (zob. wyrok z dnia 3 lipca 2014 r., National Iranian Tanker Company/Rada, T-565/12, EU:T:2014:608, pkt 54 i przytoczone tam orzecznictwo).

47 Jednakże sądy Unii powinny zapewnić co do zasady pełną kontrolę zgodności z prawem ogółu aktów Unii w świetle praw podstawowych stanowiących integralną część porządku prawnego Unii, w tym również gdy akty te służą wykonaniu rezolucji Rady Bezpieczeństwa uchwalonych w trybie rozdziału VII Karty Narodów Zjednoczonych (zob. wyrok z dnia 3 lipca 2014 r., National Iranian Tanker Company/Rada, T-565/12, EU:T:2014:608, pkt 55 i przytoczone tam orzecznictwo).

48 Do tych praw podstawowych zaliczają się w szczególności poszanowanie prawa do obrony i prawo do skutecznej ochrony sądowej (zob. wyrok z dnia 28 listopada 2013 r., Rada/Fulmen i Mahmoudian, C-280/12 P, EU:C:2013:775, pkt 59 i przytoczone tam orzecznictwo).

49 Poszanowanie prawa do obrony, które jest przewidziane w art. 41 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i zagwarantowane w niniejszym przypadku przez art. 24 ust. 3 i 4 decyzji 2010/413 i art. 46 ust. 3 i 4 rozporządzenia nr 267/2012, obejmuje prawo do bycia wysłuchanym i prawo dostępu do akt sprawy przy poszanowaniu uprawnionych interesów poufności (zob. podobnie wyrok z dnia 28 listopada 2013 r., Rada/Fulmen i Mahmoudian, C-280/12 P, EU:C:2013:775, pkt 60 i przytoczone tam orzecznictwo).

50 Prawo do skutecznej ochrony sądowej, które jest wyrażone w art. 47 karty praw podstawowych, wymaga, by zainteresowany miał możliwość zapoznania się z powodami decyzji wydanej w stosunku do niego, czy to poprzez lekturę samej decyzji, czy to poprzez bycie poinformowanym o tych powodach na własne żądanie, bez uszczerbku dla uprawnienia właściwego sądu do zażądania podania tych powodów od właściwego organu, co pozwoli zainteresowanemu na obronę jego praw w najlepszych możliwych warunkach oraz na w pełni świadome podjęcie decyzji, czy celowe jest wniesienie sprawy do właściwego sądu, a sądowi w pełni umożliwi dokonanie kontroli zgodności z prawem rozpatrywanej decyzji (zob. wyrok z dnia 28 listopada 2013 r., Rada/Fulmen i Mahmoudian, C-280/12 P, EU:C:2013:775, pkt 61 i przytoczone tam orzecznictwo).

51 Skuteczność kontroli sądowej gwarantowanej przez art. 47 karty praw podstawowych wymaga w szczególności, by sąd Unii upewnił się, że decyzja, która ma dla danej osoby czy danego podmiotu znaczenie indywidualne, opiera się na wystarczająco solidnej podstawie faktycznej. Oznacza to

sprawdzenie okoliczności faktycznych podnoszonych w uzasadnieniu, które leży u podstaw wspomnianej decyzji, tak aby kontrola sądowa nie była ograniczona do oceny abstrakcyjnego prawdopodobieństwa przywołanych powodów, ale dotyczyła tego, czy powody te – lub co najmniej jeden z nich, uważany za sam w sobie wystarczający do wsparcia tejże decyzji – są wykazane (zob. wyrok z dnia 28 listopada 2013 r., Rada/Fulmen i Mahmoudian, EU:C:2013:775, pkt 64 i przytoczone tam orzecznictwo).

52 Sądowa kontrola zgodności z prawem aktu, na mocy którego zastosowano środki ograniczające w stosunku do danego podmiotu, obejmuje ocenę faktów i okoliczności wskazanych w celu jego uzasadnienia, jak również zbadanie dowodów i informacji, na których ocena ta została oparta. W razie zakwestionowania tej oceny zadaniem Rady jest przedstawienie tychże dowodów w celu ich zbadania przez sąd Unii (zob. wyroki: z dnia 6 września 2013 r., Bateni/Rada, T-42/12 i T-181/12, niepublikowany, EU:T:2013:409, pkt 46 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 16 września 2013 r., Islamic Republic of Iran Shipping Lines i in./Rada, T-489/10, EU:T:2013:453, pkt 42 i przytoczone tam orzecznictwo). Innymi słowy, to do właściwego organu Unii należy – w razie zakwestionowania – wykazanie zasadności powodów wysuniętych przeciwko konkretnej osobie, a nie do tej osoby przedstawienie zaprzeczającego dowodu braku zasadności wspomnianych powodów. Jest jednak istotne, by przedstawione informacje lub dowody wykazywały powody wysunięte przeciwko zainteresowanej osobie (zob. wyrok z dnia 3 lipca 2014 r., National Iranian Tanker Company/Rada, T-565/12, EU:T:2014:608, pkt 57 i przytoczone tam orzecznictwo).

53 W niniejszym przypadku przed zbadaniem zasadności przypomnianych w pkt 44 powyżej twierdzeń podniesionych w ramach zarzutu drugiego należy określić informacje i dowody, na które Rada może się skutecznie powołać w świetle poszanowania prawa skarżącej do obrony i jej prawa do skutecznej ochrony sądowej.

W przedmiocie informacji i dowodów, na które w niniejszym przypadku Rada może się skutecznie powołać

54 Należy ocenić, czy przedstawione przez Radę w odpowiedzi na skargę w sprawie T-423/13 dowody mogą zostać skutecznie powołane w uzasadnieniu powodów umieszczenia nazwy skarżącej w spornych wykazach, bez naruszenia prawa skarżącej do obrony, a także jej prawa do skutecznej ochrony sądowej.

55 W pierwszej kolejności należy przypomnieć, że zgodność z prawem zaskarżonych aktów można oceniać tylko na podstawie okoliczności faktycznych i prawnych, na podstawie których akty te zostały przyjęte, a nie na podstawie informacji i dowodów, o których Rada dowiedziała się po przyjęciu wspomnianych aktów, nawet w przypadku gdy Rada twierdzi, że wspomniane informacje i dowody mogłyby skutecznie uzupełnić powody przytoczone w tych aktach i wzmocnić uzasadnienie ich przyjęcia. Sąd nie może bowiem uwzględnić życzenia Rady, które sprowadzałoby się do zastąpienia uzasadnienia, na którym akty te się opierają (zob. wyrok Sądu z dnia 6 września 2013 r., Bateni/Rada, T-42/12 i T-181/12, niepublikowany, EU:T:2013:409, pkt 51 i przytoczone tam orzecznictwo).

56 W drugiej kolejności należy przypomnieć, że zgodnie z orzecznictwem w przypadku późniejszej decyzji o zamrożeniu środków finansowych przestrzeganie prawa do obrony również stawia wymóg, by po pierwsze, podać do wiadomości zainteresowanego informacje lub materiały zawarte w aktach, które zdaniem Rady uzasadniają utrzymanie jego nazwiska lub nazwy w spornych wykazach, jak również, w razie konieczności, nowe okoliczności obciążające, a po drugie, by umożliwić zainteresowanemu skuteczne przedstawienie stanowiska w ich przedmiocie (wyrok z dnia 12 grudnia 2006 r., Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran/Rada, T-228/02, EU:T:2006:384, pkt 126).

57 Tym samym, co się tyczy pierwszego aktu, na mocy którego zamrożone zostają środki finansowe danego podmiotu, to – o ile nadrzędne względy bezpieczeństwa Unii lub jej państw członkowskich lub względy dotyczące prowadzenia ich stosunków międzynarodowych nie stoją na przeszkodzie –

poinformowanie o dowodach obciążających powinno nastąpić albo jednocześnie z przyjęciem danego aktu, albo możliwie najszybciej po jego przyjęciu. Po wydaniu aktu zainteresowanemu podmiotowi przysługuje prawo, na jego wniosek, do przedstawienia własnego stanowiska w przedmiocie tych dowodów (zob. wyrok z dnia 6 września 2013 r., Bank Melli Iran/Rada, T-35/10 i T-7/11, EU:T:2013:397, pkt 83 i przytoczone tam orzecznictwo). Natomiast każda późniejsza decyzja o zamrożeniu środków finansowych musi zostać poprzedzona kolejną możliwością przesłuchania i w razie konieczności również podaniem do wiadomości nowych dowodów obciążających (wyrok z dnia 11 lipca 2007 r., Sison/Rada, T-47/03, niepublikowany, EU:T:2007:207, pkt 173, 178).

58 W niniejszym przypadku należy stwierdzić, że Rada wskazała dowody, znalezione w Internecie w dniach 11 marca i 28 października 2013 r., na podstawie których uznała, że uzasadnione jest utrzymanie nazwy skarżącej w spornych wykazach, dopiero w momencie złożenia do Sądu odpowiedzi na skargę w sprawie T-423/13, w dniu 4 listopada 2013 r. Rozpatrywane dowody są następujące:

a) życiorys pracownika skarżącej, znaleziony w Internecie w dniu 28 października 2013 r., w którym wskazano w istocie, że pracuje on dla skarżącej, która jest przedstawicielem HDSL w porcie w Jebel Ali (Zjednoczone Emiraty Arabskie) i interweniuje za każdym razem, gdy IRISL zwraca się do tego portu o zapewnienie koniecznej pomocy;

b) wyciąg ze strony internetowej stowarzyszenia przedstawicieli przedsiębiorstw żeglugowych w Dubaju, znalezionej w Internecie w dniu 11 marca 2013 r., który dowodzi, że nazwa przedstawiciela skarżącej odpowiada nazwie przedstawiciela spółki Great Ocean Shipping Service;

c) życiorys osoby zamieszkałej w Szardży (Zjednoczone Emiraty Arabskie), znaleziony w Internecie w dniu 11 marca 2013 r. na stronie internetowej przedsiębiorstwa z siedzibą Szardży i wskazujący, że dana osoba pracowała dla skarżącej i spółki Great Ocean Shipping Service od lutego 2010 r. do dnia, w którym informacje te zostały znalezione;

d) wyciąg ze strony internetowej organizacji irańskich eksporterów produktów górniczych i usług inżynieryjnych, znalezionej w dniu 28 października 2013 r., wskazujący, że skarżąca jest przedstawicielem HDSL.

59 W tym zakresie w pierwszej kolejności należy zauważyć, że przed przyjęciem aktów z czerwca 2013 r. Rada dysponowała tylko informacjami znalezionymi w Internecie w dniu 11 marca 2013 r. Tak więc już z tego względu – zgodnie z orzecznictwem wskazanym w pkt 55 powyżej – pozostałe dowody, znalezione w Internecie po dacie przyjęcia aktów z czerwca 2013 r., czyli w dniu 28 października 2013 r., nie mogą być przytaczane przez Radę w uzasadnieniu wspomnianych aktów.

60 W drugiej kolejności należy zauważyć, że decyzja o utrzymaniu nazwy skarżącej w spornych wykazach, znajdująca się w aktach z czerwca 2013 r., jest późniejszą decyzją w sprawie środków ograniczających i tym samym – zgodnie z orzecznictwem wskazanym w pkt 56 i 57 powyżej – Rada była zobowiązana do przekazania skarżącej przed przyjęciem wspomnianej decyzji informacji i dowodów, które jej zadaniem uzasadniają wspomniane utrzymanie w wykazach.

61 Stwierdzenia tego nie podważa podniesiony przez Radę podczas rozprawy argument, że skarżąca powinna była zgodnie z orzecznictwem Unii złożyć wniosek o uzyskanie dostępu do akt sprawy, by zapoznać się z dowodami wskazanymi w pkt 58 powyżej, a ponieważ tego nie uczyniła, Rada nie była zobowiązana do udzielenia jej dostępu do akt z własnej inicjatywy.

62 W tej kwestii trzeba przypomnieć, że zgodnie z orzecznictwem, w przypadku gdy zostały przekazane informacje wystarczająco dokładne i umożliwiające zainteresowanemu podmiotowi przedstawienie w odpowiedni sposób jego stanowiska na temat okoliczności obciążających uwzględnionych przez Radę, zasada poszanowania prawa do obrony nie obejmuje obowiązku, by Rada z własnej inicjatywy udzieliła dostępu do dokumentów znajdujących się w jej aktach. Rada ma obowiązek udostępnić

wszystkie dokumenty administracyjne dotyczące danego środka – o ile nie są one poufne – dopiero na wniosek zainteresowanej strony (zob. wyrok z dnia 6 września 2013 r., Bank Melli Iran/Rada, T-35/10 i T-7/11, EU:T:2013:397, pkt 84 i przytoczone tam orzecznictwo).

63 Jednakże w niniejszym przypadku przed przyjęciem aktów z czerwca 2013 r. skarżącej nie została przekazana żadna informacja, która pozwoliłaby jej – zgodnie z orzecznictwem przytoczonym w pkt 57 powyżej – na skuteczne przedstawienie swego stanowiska na temat uwzględnionych przez Radę obciążających ją okoliczności. Ponadto ani w piśmie Rady z dnia 10 czerwca 2013 r. (zob. pkt 19 powyżej), ani w aktach z czerwca 2013 r. nie wskazano nowych okoliczności obciążających, na których Rada oparła umieszczenie nazwy skarżącej w spornych wykazach.

64 Poza tym, jak przyznaje sama Rada, wskazane w pkt 58 powyżej nowe dowody są publicznie dostępne, ponieważ znajdują się w Internecie. Z powyższego wynika, że żadne nadrzędne względy dotyczące bezpieczeństwa lub utrzymywania stosunków międzynarodowych Unii Europejskiej lub jej państw członkowskich nie stały na przeszkodzie podaniu wspomnianych informacji i dowodów do wiadomości skarżącej przed przyjęciem aktów z czerwca 2013 r.

65 Wreszcie, należy wyjaśnić, że gdyby Rada mogła powołać się na informacje wspomniane w odpowiedzi na skargę w sprawie T-423/13, umożliwiłoby jej to przedstawienie dodatkowych powodów w celu uzupełnienia aktów z czerwca 2013 r., co także naruszałoby prawo skarżącej do obrony oraz jej prawo do skutecznej ochrony sądowej. Ponieważ skarżąca nie była w stanie zapoznać się z tymi powodami w odpowiednim czasie, aby po pierwsze, bronić swego stanowiska w toku postępowania administracyjnego, a po drugie, ocenić zasadność umieszczenia jej nazwy w spornych wykazach i celowość wniesienia skargi, dysponowałaby ona jedynie repliką oraz ustnym etapem postępowania w celu przedstawienia swych uwag na temat tych powodów. W ten sposób doszłoby do naruszenia zasady równości stron przed sądem Unii (zob. podobnie wyrok z dnia 6 września 2013 r., Bateni/Rada, T-42/12 i T-181/12, niepublikowany, EU:T:2013:409, pkt 54 i przytoczone tam orzecznictwo).

66 W takich okolicznościach należy stwierdzić, że przekazane po raz pierwszy w odpowiedzi na skargę w sprawie T-423/13 informacje nie mogą zostać uwzględnione przez Sąd, nawet gdyby umożliwiały one uzasadnienie umieszczenia nazwy skarżącej we wspomnianych wykazach. Uwzględnienie tych informacji naruszałoby bowiem, po pierwsze, zasadę, zgodnie z którą zgodność zaskarżonych aktów z prawem należy oceniać tylko w oparciu o te okoliczności faktyczne i prawne, które leżały u podstaw ich przyjęcia, a po drugie, prawo skarżącej do obrony i jej prawo do skutecznej ochrony sądowej.

67 Następnie należy zbadać, czy Rada popełniła błąd w ocenie poprzez stwierdzenie, że decyzja o ponownym umieszczeniu nazwy skarżącej w spornych wykazach była wystarczająco uzasadniona, w braku dowodów przedstawionych w odpowiedzi na skargę w sprawie T-423/13.

W przedmiocie zasadności twierdzenia dotyczącego błędu w ocenie

68 Jak wskazano w pkt 44 powyżej, skarżąca twierdzi, że powody uwzględnione w celu umieszczenia jej nazwy w spornych wykazach są błędne i że Rada nie przedstawiła dowodów na istnienie wspomnianych powodów.

69 Jak przypomniano w pkt 45 powyżej, Rada odpowiada, że umieszczenie nazwy skarżącej w spornych wykazach opiera się na dwóch różnych kryteriach, a mianowicie kryterium działania w imieniu IRISL i kryterium udzielania pomocy podmiotom, których nazwy zostały umieszczone we wspomnianych wykazach, w obejściu nałożonych na nie sankcji. Rada podnosi, że gdyby Sąd miał stwierdzić, iż powody odnoszące się do kryterium pierwszego nie zostały wykazane, to wspomniane umieszczenie w wykazach może być uzasadnione na podstawie powodów odnoszących się do kryterium drugiego.

70 W tym zakresie należy przypomnieć, że w celu uzasadnienia umieszczenia nazwy skarżącej w spornych wykazach Rada stwierdza – w odniesieniu do przypomnianego w pkt 69 powyżej kryterium pierwszego – że skarżąca jest kontrolowana przez M.F., który był dyrektorem regionalnym IRISL dla Zjednoczonych Emiratów Arabskich, że interweniuje ona w charakterze przedstawiciela HDSL jako przedstawiciel morski IRISL w porcie w Jebel Ali i że wystawiła fałszywe dokumenty transportowe na korzyść IRISL i podmiotów należących do IRISL lub przez nią kontrolowanych. W odniesieniu do wspomnianego w pkt 69 powyżej kryterium drugiego Rada podnosi, że skarżąca została utworzona w celu zastąpienia podmiotu, który został objęty sankcjami Unii, a następnie postawiony w stan likwidacji z nakazu sądowego, ponieważ, po pierwsze, skarżąca i rozpatrywany podmiot są reprezentowani przez tę samą osobę w stowarzyszeniu przedstawicieli morskich w Dubaju, a po drugie, rozpatrywany podmiot świadczył usługi pośrednictwa morskiego na rzecz HDSL, a obecnie skarżąca świadczy te same usługi wspomnianemu podmiotowi, umieszczonemu w wykazie od dnia 26 lipca 2010 r., umożliwiając mu tym samym uchylenie się od nałożonych na niego sankcji.

71 Jednakże należy wyjaśnić, że jedynymi dowodami przedstawionymi przez Radę są dowody wskazane w pkt 58 powyżej, które – ze względów wymienionych w pkt 59–66 powyżej – nie mogą zostać uwzględnione.

72 Tak więc należy stwierdzić, że w braku dowodów, na które Rada mogłaby się skutecznie powołać, umieszczenie nazwy skarżącej w spornych wykazach opierało się wyłącznie na ogólnych stwierdzeniach, zarówno jeśli chodzi o powody umieszczenia w wykazach odnoszące się do kryterium pierwszego, jak i o powody odnoszące się do kryterium drugiego (zob. pkt 69 powyżej).

W przedmiocie zasadności twierdzenia dotyczącego naruszenia prawa

73 Jak zostało przypomniane w pkt 44 powyżej, w ramach zarzutu drugiego skarżąca podnosi także, że umieszczenie jej nazwy w spornych wykazach zostało pozbawione podstawy prawnej w następstwie wydania wyroku z dnia 16 września 2013 r., Islamic Republic of Iran Shipping Lines i in./Rada (T-489/10, EU:T:2013:453). Skarżąca podnosi ten zarzut w replice z tego względu, że w momencie wnoszenia skargi rozpatrywany wyrok nie został jeszcze wydany. Poza tym w odpowiedzi na środki organizacji postępowania skarżąca wyjaśnia, że Sąd w ww. wyroku orzekł, że Rada nie uzasadniła umieszczenia nazwy IRISL w spornych wykazach i że tym samym umieszczenie nazw podmiotów (w tym skarżącej), które należały do IRISL, były przez nią kontrolowane lub działały w jej imieniu, stało się niezgodne z prawem od lipca 2010 r. (data pierwszego umieszczenia IRISL w wykazach). Skarżąca dodaje, że zgodnie z orzecznictwem Sądu wyrok stwierdzający nieważność umieszczenia w wykazie „elimin[uje] z mocą wsteczną [nazwę danego podmiotu] z porządku prawnego i [umieszczenie w wykazie] jest uznawan[e] za nigdy nieistniejąc[e]”. Zdaniem skarżącej zasada ta znajduje zastosowanie w niniejszym przypadku.

74 Rada podważa argument skarżącej i w ramach odpowiedzi na środki organizacji postępowania podnosi w szczególności, że skarżąca nie przytoczyła w replice, przedstawionej po wydaniu wyroku z dnia 16 września 2013 r., Islamic Republic of Iran Shipping Lines i in./Rada (T-489/10, EU:T:2013:453), zarzutu ani argumentu dotyczącego tego, że umieszczenie nazw IRISL i innych rozpatrywanych podmiotów w spornych wykazach w momencie przyjmowania aktów z czerwca 2013 r. zostało uznane za nigdy nieistniejące. Tym samym zdaniem Rady taki zarzut lub argument nie może zostać zbadany przez Sąd w niniejszym przypadku, pod rygorem wydania orzeczenia ultra petita.

75 W tym zakresie należy zauważyć, że – wbrew twierdzeniom Rady – w replice skarżąca wniosła do Sądu o orzeczenie w przedmiocie konsekwencji, jakie ma wyrok z dnia 16 września 2013 r., Islamic Republic of Iran Shipping Lines i in./Rada (T-489/10, EU:T:2013:453), względem aktów z czerwca 2013 r. (zob. pkt 44 powyżej), a sformułowane przez skarżącą w odpowiedzi na środki organizacji postępowania uwagi stanowią tylko rozwinięcie wspomnianego argumentu, który jest zatem dopuszczalny.

76 Poza tym, i w każdym razie, należy przypomnieć, że konsekwencje, jakie wynikają z wyroku Sądu, objęte powagą rzeczy osądzonej, mają charakter bezwzględnie obowiązujący i muszą być brane pod uwagę z urzędu przez sąd Unii [zob. analogicznie wyrok z dnia 1 czerwca 2006 r., P & O European Ferries (Vizcaya) i Diputación Foral de Vizcaya/Komisja, C-442/03 P i C-471/03 P, EU:C:2006:356, pkt 45]. Z powyższego wynika, że nawet w braku argumentów podniesionych przez skarżącą w replice i w odpowiedzi na środki organizacji postępowania Sąd powinien był zbadać z urzędu skutki wyroku z dnia 16 września 2013 r., Islamic Republic of Iran Shipping Lines i in./Rada (T-489/10, EU:T:2013:453), względem zaskarżonych aktów.

77 W odniesieniu do oceny co do istoty argumentu skarżącej dotyczącego popełnionego przez Radę naruszenia prawa należy wyjaśnić, że z orzecznictwa wynika, iż ważność umieszczenia nazwy podmiotu w wykazie osób lub podmiotów objętych środkami ograniczającymi ze względu na ich powiązania z innym podmiotem, którego nazwa została umieszczona we wspomnianym wykazie, podlega warunkowi, by w dacie umieszczenia w wykazie nazwa tego innego podmiotu była prawomocnie umieszczona w tym wykazie. Zgodnie z tym orzecznictwem zamrożenie środków finansowych podmiotów należących do podmiotu prawomocnie umieszczonego w danym wykazie, pozostających pod jego kontrolą lub działających w jego imieniu jest konieczne i właściwe dla zapewnienia skuteczności środków przyjętych wobec tego podmiotu oraz niedopuszczenia do obejścia tych środków. Z powyższego wynika, że w braku prawomocnego umieszczenia nazwy IRISL w spornych wykazach umieszczenie we wspomnianych wykazach nazw podmiotów działających w jej imieniu lub świadczących istotne usługi na rzecz IRISL lub innych podmiotów działających w jej imieniu nie jest już uzasadnione celem polegającym na zapewnieniu skuteczności środków przyjętych przeciwko IRISL i na zagwarantowaniu niedopuszczenia do obejścia tych środków (zob. podobnie wyrok z dnia 16 września 2013 r., Islamic Republic of Iran Shipping Lines i in./Rada, T-489/10, EU:T:2013:453, pkt 75–77; zob. także wyrok z dnia 9 grudnia 2014 r., BT Telecommunications/Rada, T-440/11, niepublikowany, EU:T:2014:1042, pkt 149 i przytoczone tam orzecznictwo).

78 W niniejszym przypadku należy przypomnieć, że w dniu 16 września 2013 r. został wydany wyrok Islamic Republic of Iran Shipping Lines i in./Rada (T-489/10, EU:T:2013:453), w którym stwierdzono nieważności środków ograniczających podjętych wobec IRISL i innych podmiotów, w tym HDSL i SAPID. W tym zakresie należy stwierdzić, że środki ograniczające podjęte przeciwko IRISL zostały wykorzystane w celu uzasadnienia umieszczenia nazwy skarżącej w spornych wykazach w świetle wskazanego w pkt 69 powyżej kryterium pierwszego, czyli kryterium działania w imieniu IRISL, podczas gdy środki ograniczające podjęte przeciwko HDSL i SAPID – jak wynika z brzmienia aktów z czerwca 2013 r. (zob. pkt 18 powyżej) – zostały wykorzystane do uzasadnienia umieszczenia nazwy skarżącej we wspomnianych wykazach w świetle wskazanego w pkt 69 powyżej kryterium drugiego, czyli kryterium udzielania podmiotom umieszczonym w wykazach pomocy w uchylaniu się od nałożonych na nie sankcji.

79 Tymczasem o ile prawdą jest, że skutki umieszczenia nazw IRISL, HDSL i SAPID w spornych wykazach zostały utrzymane do upływu terminu przewidzianego w art. 60 akapit drugi statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, na zasadzie odstępstwa od art. 280 TFUE, czyli do dnia upływu przewidzianego w art. 56 akapit pierwszy wspomnianego statutu terminu do wniesienia odwołania, o tyle należy stwierdzić, że kiedy wspomniany termin upłynął, wspomniane umieszczenie w wykazie zostało z mocą wsteczną wyeliminowane z porządku prawnego i uznane za nigdy nieistniejące (wyrok z dnia 28 maja 2013 r., Abdulrahim/Rada i Komisja, C-239/12 P, EU:C:2013:331, pkt 68; zob. także wyrok z dnia 9 grudnia 2014 r., BT Telecommunications/Rada, T-440/11, niepublikowany, EU:T:2014:1042, pkt 149 i przytoczone tam orzecznictwo).

80 Sąd może bowiem określić termin, w którym skutki stwierdzenia nieważności aktu są zawieszone w celu umożliwienia Radzie zaradzenia stwierdzonym naruszeniom poprzez przyjęcie w stosownym przypadku nowych kryteriów ogólnych dotyczących umieszczania w wykazie osób i podmiotów objętych środkami ograniczającymi i nowych środków ograniczających, mających na celu zamrożenie środków finansowych danego podmiotu w przyszłości. Należy jednak podkreślić, że zarówno

wspomniane nowe kryteria ogólne dotyczące umieszczania w wykazie, jak i wspomniane środki ograniczające nie umożliwiają zatwierdzenia środków uznanych w wyroku Sądu za niezgodne z prawem (zob. podobnie wyrok z dnia 22 września 2015 r., First Islamic Investment Bank/Rada, T-161/13, EU:T:2015:667, pkt 102).

81 Z powyższego wynika, że zawieszenie skutków stwierdzenia nieważności aktu nie podważa przypomnianej przez orzecznictwo przytoczone w pkt 79 powyżej zasady, zgodnie z którą po upływie terminu zawieszenia stwierdzenie nieważności danych aktów wywiera skutki z mocą wsteczną umożliwiające uznanie, że akty, których nieważność stwierdzono, nigdy nie istniały.

82 Tak więc w niniejszym przypadku, niezależnie od tego, czy chodzi o kryterium pierwsze, dotyczące działania skarżącej w imieniu IRISL, czy też o kryterium drugie, dotyczące udzielania przez skarżącą na rzecz podmiotów umieszczonych w wykazie pomocy w uchylaniu się od nałożonych na nie sankcji, poprzez działanie w imieniu HDSL i SAPID lub poprzez zastąpienie Great Ocean Shipping Services w celu przejęcia działalności, którą ta wykonywała na rzecz HDSL, w zakresie, w jakim Sąd stwierdził nieważność umieszczenia nazw IRISL, HDSL i SAPID w spornych wykazach, nie można już uzasadniać przyjęcia i utrzymania środków ograniczających wobec skarżącej na podstawie któregoś z tych kryteriów, ponieważ podlegają one wymogowi prawomocnego umieszczenia wspomnianych podmiotów w wykazach (zob. podobnie wyrok z dnia 16 września 2013 r., Islamic Republic of Iran Shipping Lines i in./Rada, T-489/10, EU:T:2013:453, pkt 75–77; zob. także analogicznie wyrok z dnia 9 grudnia 2014 r., BT Telecommunications/Rada, T-440/11, EU:T:2014:1042, pkt 149 przytoczone tam orzecznictwo).

83 W konsekwencji należy stwierdzić, że Rada naruszyła prawo poprzez oparcie swej decyzji o utrzymaniu nazwy skarżącej w spornych wykazach na powodach związanych z jednym lub drugim ze wspomnianych w pkt 82 powyżej kryteriów.

84 Należy zatem uwzględnić zarzut drugi skargi, a także skargę wniesioną w sprawie T-423/13 i stwierdzić nieważność aktów z czerwca 2013 r. w zakresie, w jakim dotyczą one skarżącej, bez konieczności badania pozostałych podniesionych w skardze zarzutów.

W sprawie T-64/14

85 W sprawie T-64/14 skarżąca podnosi siedem zarzutów w uzasadnieniu żądania stwierdzenia nieważności aktów z listopada 2013 r. Zarzuty te dotyczą, po pierwsze, braku podstawy prawnej zaskarżonych aktów wynikającego z niezgodności z prawem określonych w środkach z października 2013 r. ogólnych kryteriów umieszczania w wykazach, po drugie, naruszenia zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań, ostatecznego charakteru wyroków, zasady pewności prawa, zasady ne bis in idem, powagi rzeczy osądzonej i zasady niedyskryminacji, po trzecie, naruszenia obowiązku uzasadnienia, po czwarte, naruszenia prawa do obrony, po piąte, błędu w ocenie, nieprzestrzegania kryteriów mających zastosowanie do sporządzania spornych wykazów, braku dowodów uzasadniających przyjęte środki ograniczające, a także, co do zasady, naruszenia prawa, po szóste, naruszenia praw podstawowych, czyli prawa własności, swobody przedsiębiorczości i reputacji, a po siódme, popełnionego przez Radę nadużycia władzy.

86 Należy najpierw zbadać zarzut piąty.

87 W ramach zarzutu piątego skarżąca podnosi sześć argumentów. Po pierwsze, twierdzi, że decyzja o utrzymaniu nazwy IRISL w spornych wykazach nie została jeszcze przyjęta w momencie przyjmowania decyzji o utrzymaniu jej nazwy we wspomnianych wykazach znajdujących się w aktach z listopada 2013 r. Po drugie, skarżąca twierdzi, że nie świadczy ona żadnych usług na rzecz IRISL. Po trzecie, podkreśla, że decyzja o utrzymaniu nazwy HDSL w tych wykazach także nie została jeszcze przyjęta w momencie, gdy jej nazwa została ponownie umieszczona w tych samych wykazach, i że tym

samym to ostatnie umieszczenie w wykazach, uzasadnione świadczeniem istotnych usług na rzecz HDSL, jest bezpodstawne. Po czwarte, skarżąca twierdzi, że okoliczność, iż jest ona przedstawicielem HDSL, nie może uzasadniać umieszczenia jej nazwy w rozpatrywanych wykazach, a w replice dodaje, że wyjaśnienia przedstawione przez Radę w celu uszczegółowienia powodu wspomnianego umieszczenia w wykazie są spóźnione i niewystarczająco dowiedzione. Po piąte, skarżąca twierdzi, że nie istnieją dowody wykazujące jej powiązane z rozprzestrzenianiem broni jądrowej. Po szóste, jej pracownik, którego życiorys Rada przedstawiła, nie świadczy usług na rzecz statków IRISL, które skądinąd nigdy nie zawijały do portu w Jebel Ali.

88 Rada kwestionuje zasadność argumentacji skarżącej. W pierwszej kolejności podnosi ona, że nazwy IRISL i HDSL były jeszcze umieszczone w spornych wykazach w momencie umieszczania nazwy skarżącej we wspomnianych wykazach, ponieważ kiedy Sąd stwierdził nieważność umieszczenia w wykazie ich nazw, przewidział także utrzymanie skutków danych aktów aż do czasu, gdy skuteczne stanie się stwierdzenie nieważności rozporządzenia nr 267/2012 (wyrok z dnia 16 września 2013 r., Islamic Republic of Iran Shipping Lines i in./Rada, T-489/10, EU:T:2013:453, pkt 80–83), czyli do upływu przewidzianego w art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej terminu na wniesienie odwołania do Trybunału. W drugiej kolejności Rada utrzymuje, że usługi świadczone przez skarżącą na rzecz HDSL, działającą jako jej przedstawiciel, są istotne, ponieważ bez nich HDSL nie mogłaby prowadzić działalności w Zjednoczonych Emiratach Arabskich. W trzeciej kolejności Rada podkreśla, że kryteria, na podstawie których nazwa skarżącej została umieszczona w tych wykazach, nie są kryteriami dotyczącymi jej powiązania z rozprzestrzenianiem broni jądrowej, ale ogólnymi kryteriami dotyczącymi umieszczania w wykazach, określonymi w przypomnianych w pkt 25 powyżej środkach z października 2013 r. W czwartej kolejności Rada podkreśla, że przedstawiła dowody dotyczące utrzymania nazwy skarżącej w tych samych wykazach poprzez przedłożenie w szczególności życiorysu jednego z jej pracowników, który to życiorys wskazuje, że wspomniany pracownik interweniuje, kiedy statki IRISL zawijają do portu w Jebel Ali.

89 Należy przypomnieć, że umieszczenie nazwy skarżącej w spornych wykazach zostało dokonane na podstawie określonych w środkach z października 2013 r. ogólnych kryteriów umieszczania w wykazach, które pozwalają na umieszczenie w tych wykazach w szczególności nazwisk lub nazw „osób lub podmiotów należących do IRISL lub przez nią kontrolowanych, działających na ich rachunek lub świadczących usługi ubezpieczenia lub inne istotne usługi na rzecz IRISL lub podmiotom, które do niej należą, są przez nią kontrolowane lub działają na jej rachunek”, i zostało uzasadnione w sposób następujący: „[Skarżąca] świadczy istotne usługi na rzecz HDSL, któr[a] jest podmiotem wskazanym i działa w imieniu IRISL”.

90 Umieszczenia nazwy skarżącej w spornych wykazach dokonano w dniu 16 listopada 2013 r. i było ono oparte na okoliczności, że skarżąca świadczyła – jako przedstawiciel – istotne usługi na rzecz HDSL, która była podmiotem działającym w imieniu IRISL. Uzasadnienie wspomnianego umieszczenia w wykazie składało się zatem z dwóch powiązanych części, przy czym część pierwsza odnosiła się do świadczenia przez skarżącą istotnych usług na rzecz HDSL, a druga odnosiła się do okoliczności, że HDSL jest podmiotem działającym w imieniu IRISL.

91 Jak zostało wyjaśnione w pkt 78 powyżej, Sąd stwierdził nieważność umieszczenia nazw IRISL i HDSL w spornych wykazach (wyrok z dnia 16 września 2013 r., Islamic Republic of Iran Shipping Lines i in./Rada, T-489/10, EU:T:2013:453) i – jak zostało wskazane w pkt 79 powyżej – umieszczenie w tych wykazach należy, ze względu na moc wsteczną stwierdzenia jego nieważności, uznać za nigdy niesiniejące.

92 Jak zostało wskazane w pkt 32 powyżej, nazwy IRISL i HDSL zostały ponownie umieszczone w spornych wykazach w dniu 26 listopada 2013 r., czyli po umieszczeniu nazwy skarżącej we wspomnianych wykazach w dniu 16 listopada 2013 r.

93 Z powyższego wynika, że w momencie umieszczania nazwy skarżącej w spornych wykazach, czyli w dniu, w którym zgodnie z orzecznictwem wspomnianym w pkt 55 powyżej ocenia się zgodność z prawem zaskarżonych aktów, nazwy IRISL i HDSL nie były prawomocnie umieszczone we wspomnianych wykazach.

94 W konsekwencji należy orzec, że z tych samych względów co te, które zostały przedstawione w pkt 77–82 powyżej, jak podnosi skarżąca, Rada naruszyła prawo poprzez utrzymanie, na mocy aktów z listopada 2013 r., nazwy skarżącej w spornych wykazach na podstawie umieszczenia w tych samych wykazach nazw IRSL i HDSL, ze względu na brak prawomocnego umieszczenia nazw tych podmiotów w tych wykazach w dniu umieszczenia w tych wykazach nazwy skarżącej.

95 Jak bowiem zostało wyjaśnione w pkt 77 powyżej, w braku prawomocnego umieszczenia nazw IRISL i HDSL w spornych wykazach umieszczenie we wspomnianych wykazach nazwy skarżącej z tego względu, że świadczyła ona istotne usługi na rzecz HDSL, podmiotu działającego w imieniu IRISL, nie jest już uzasadnione celem polegającym na zapewnieniu skuteczności środków przyjętych przeciwko IRISL i HDSL, a także na zagwarantowaniu niedopuszczenia do obejścia tych środków (zob. podobnie wyroki: z dnia 16 września 2013 r., Islamic Republic of Iran Shipping Lines i in./Rada, T-489/10, EU:T:2013:453, pkt 75–77; z dnia 9 grudnia 2014 r., BT Telecommunications/Rada, T-440/11, niepublikowany, EU:T:2014:1042, pkt 149 i przytoczone tam orzecznictwo).

96 Wniosku tego nie podważa podniesiony przez Radę w odpowiedzi na środki organizacji postępowania argument, że okoliczności faktyczne wskazane w uzasadnieniu umieszczenia nazwy IRISL w spornych wykazach nie zostały podważone wyrokiem z dnia 16 września 2013 r., Islamic Republic of Iran Shipping Lines i in./Rada (T-489/10, EU:T:2013:453), i że w ten sposób od dnia zmiany ogólnych kryteriów umieszczania w wykazach na mocy środków z października 2013 r., przyjętych w celu zaradzenia niezgodnościom z prawem stwierdzonym we wspomnianym wyroku, te same okoliczności faktyczne, które uzasadniały wspomniane umieszczenie w wykazie, którego nieważność Sąd stwierdził, stały się zgodne ze wspomnianymi ogólnymi kryteriami umieszczania w wykazie, czyli kryterium, które zezwala na umieszczenie we wspomnianych wykazach nazwisk i nazw osób i podmiotów uchylających się od przestrzegania postanowień rezolucji Organizacji Narodów Zjednoczonych lub przepisów aktów Unii lub je naruszających. Innymi słowy, zdaniem Rady wspomniana zmiana ogólnych kryteriów umieszczania w wykazach na mocy środków z października 2013 r., której dokonano przed umieszczeniem na mocy aktów z listopada 2013 r. nazwy skarżącej w tych wykazach, spowodowała, że od daty przyjęcia tych środków umieszczanie nazw IRISL i HDSL w tych samych wykazach stało się prawomocne.

97 Należy jednak zauważyć, że okoliczność, iż Rada w okresie zawieszenia skutków stwierdzenia nieważności orzeczonego w wyroku z dnia 16 września 2013 r., Islamic Republic of Iran Shipping Lines i in./Rada (T-489/10, EU:T:2013:453), i przed umieszczeniem na mocy aktów z listopada 2013 r. nazwy skarżącej w spornych wykazach zmieniła, poprzez przyjęcie środków z października 2013 r., ogólne kryteria umieszczania w wykazie osób i podmiotów objętych środkami ograniczającymi w celu w szczególności zapewnienia, by umieszczenie nazw IRISL i HDSL we wspomnianych wykazach stało się zgodne z tymi nowymi ogólnymi kryteriami umieszczania w wykazach, nie podważa wniosku, zgodnie z którym – jak zostało wskazane w pkt 79–81 i 91 powyżej – w przypadku gdy termin zawieszenia skutków stwierdzenia nieważności orzeczonego w ww. wyroku upłynął, umieszczenie nazw IRISL i HDSL w tych wykazach, którego nieważność została stwierdzona we wspomnianym wyroku, zostało z mocą wsteczną wyeliminowane z porządku prawnego i uznane za nigdy nieistniejące. Sama bowiem zmiana wspomnianych nowych ogólnych kryteriów umieszczania w wykazie nie prowadzi do uprawomocnienia od momentu wprowadzenia tej zmiany umieszczenia nazw IRISL i HDSL w rozpatrywanych wykazach, dokonanego na podstawie poprzednich ogólnych kryteriów umieszczenia w wykazach, i tym samym nie umożliwia zaradzenia niezgodnościom z prawem stwierdzonym w wyroku z dnia 16 września 2013 r., Islamic Republic of Iran Shipping Lines i in./Rada (T-489/10, EU:T:2013:453), w którym stwierdzono nieważność wspomnianego umieszczenia w wykazach.

98 Wykładnia odmienna od tej wskazanej w pkt 97 powyżej byłaby sprzeczna z zasadą przypomnianą w pkt 55 powyżej. Tak więc okoliczności faktyczne i prawne, które nastąpiły po umieszczeniu nazw IRISL i HDSL w spornych wykazach, nie mogą zostać uwzględnione w celu przeprowadzenia oceny zgodności z prawem tego umieszczenia.

99 Z powyższego wynika, że jak zostało wskazane w pkt 80 powyżej, Rada nie mogła poprzez samą zmianę – na mocy środków z października 2013 r. – ogólnych kryteriów umieszczania w wykazach zaradzić niezgodnościom z prawem stwierdzonym w wyroku z dnia 16 września 2013 r., Islamic Republic of Iran Shipping Lines i in./Rada (T-489/10, EU:T:2013:453), i utrzymać w spornych wykazach nazw IRISL i HDSL. Poza tym w odniesieniu do wspomnianego umieszczenia w wykazie należy stwierdzić, że Rada nie zadowoliła się samą zmianą wspomnianych ogólnych kryteriów umieszczania w wykazach, ale dokonała nowych wpisów, opierając się w szczególności na tych nowych kryteriach umieszczania w wykazach. Jednakże, jak zostało wskazane w pkt 92 i 93 powyżej, te nowe wpisy zostały dokonane po umieszczeniu nazwy skarżącej we wspomnianych wykazach i nie umożliwiają zatem – ze względów przedstawionych w pkt 94 i 95 powyżej – uzasadnienia tego ostatniego umieszczenia w wykazie na podstawie aktów z listopada 2013 r.

100 Z powyższego wynika, że należy uwzględnić zarzut piąty i stwierdzić nieważność aktów z listopada 2013 r. w zakresie, w jakim dotyczą one skarżącej, bez konieczności badania pozostałych zarzutów skargi i zarzutu niezgodności z prawem określonych w środkach z października 2013 r. ogólnych kryteriów umieszczania w wykazach.

W przedmiocie skutków częściowego stwierdzenia nieważności zaskarżonych aktów

101 W odniesieniu do rozporządzenia wykonawczego nr 522/2013, na mocy którego nazwa skarżącej została umieszczona w wykazie znajdującym się w załączniku IX do rozporządzenia nr 267/2012, należy podnieść, że w związku z przyjęciem rozporządzenia nr 1154/2013 wspomniane rozporządzenie nie wywiera już skutków prawnych. W związku z powyższym stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego nr 522/2013 w zakresie, w jakim akt ten odnosi się do skarżącej, dotyczy jedynie skutków wywieranych przez ten akt w okresie pomiędzy jego wejściem w życie a datą wydania rozporządzenia nr 1154/2013.

102 W odniesieniu do decyzji 2013/270, na mocy której nazwa skarżącej została umieszczona w wykazie znajdującym się w załączniku II do decyzji 2010/413, należy wyjaśnić, że skutki stwierdzenia jego nieważności w zakresie, w jakim wspomniany akt dotyczy skarżącej, są natychmiastowe i ostateczne.

103 Co się tyczy skutków w czasie stwierdzenia nieważności rozporządzenia nr 1154/2013, należy przypomnieć, że zgodnie z art. 60 akapit drugi statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, na zasadzie odstępstwa od art. 280 TFUE, stwierdzenie nieważności tego rozporządzenia staje się skuteczne z dniem upływu przewidzianego w art. 56 akapit pierwszy tego statutu terminu na wniesienie odwołania lub, jeżeli odwołanie zostało wniesione w tym terminie, z dniem jego oddalenia (zob. analogicznie wyroki: z dnia 16 września 2011 r., Kadio Morokro/Rada, T-316/11, niepublikowany, EU:T:2011:484, pkt 38; z dnia 6 września 2013 r., Good Luck Shipping/Rada, T-57/12, nieopublikowany, EU:T:2013:410, pkt 74).

104 W odniesieniu do decyzji 2010/413, zmienionej decyzją 2013/661, należy przypomnieć, że na mocy art. 264 akapit drugi TFUE Sąd może, jeśli uzna to za niezbędne, wskazać, które skutki aktu, o którego nieważności orzekł, powinny być uważane za ostateczne (zob. podobnie wyroki: z dnia 6 września 2013 r., Europäisch-Iranische Handelsbank/Rada, T-434/11, EU:T:2013:405, pkt 220; Good Luck Shipping/Rada, T-57/12, niepublikowany, EU:T:2013:410, pkt 75).

105 W tym względzie określenie różnych dat obowiązywania w przypadku stwierdzenia częściowej nieważności rozporządzenia nr 1154/2012, zmieniającego załącznik IX do rozporządzenia nr 267/2012, i załącznika II do decyzji 2010/413, zmienionej decyzją 2013/661, mogłoby doprowadzić do poważnego naruszenia zasady pewności prawa, gdyż w drodze tych dwóch aktów zastosowano wobec skarżącej takie same środki.

106 Skutki załącznika II do decyzji 2010/413, zmienionej decyzją 2013/661, należy wobec tego utrzymać w mocy wobec skarżącej do czasu, gdy skuteczne stanie się stwierdzenie częściowej nieważności rozporządzenia nr 1154/2013 względem załącznika IX do rozporządzenia nr 267/2012 (zob. analogicznie wyroki: z dnia 11 grudnia 2012 r., Sina Bank/Rada, T-15/11, EU:T:2012:661, pkt 89; z dnia 6 września 2013 r., Good Luck Shipping/Rada, T-57/12, niepublikowany, EU:T:2013:410, pkt 76).

W przedmiocie kosztów

107 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ Rada przegrała obydwie sprawy połączone T-423/13 i T-64/14, należy obciążyć ją własnymi kosztami, a także kosztami poniesionymi przez skarżącą, zgodnie z żądaniem tej ostatniej.

Z powyższych względów

SĄD (druga izba)

orzeka, co następuje:

1) W zakresie, w jakim akty te dotyczą Good Luck Shipping LLC, stwierdza się nieważność:

— decyzji Rady 2013/270/WPZiB z dnia 6 czerwca 2013 r. zmieniającej decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu;

— rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 522/2013 z dnia 6 czerwca 2013 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 267/2012 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu;

— decyzji Rady 2013/661/WPZiB z dnia 15 listopada 2013 r. zmieniającej decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu;

— rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1154/2013 z dnia 15 listopada 2013 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 267/2012 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu.

2) Skutki wynikające z decyzji 2013/661 zostają utrzymane w mocy wobec Good Luck Shipping do czasu, gdy skuteczne stanie się stwierdzenie nieważności rozporządzenia nr 1154/2013.

3) Rada Unii Europejskiej pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Good Luck Shipping.

Martins Ribeiro Gervasoni Madise

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 24 maja 2016 r.

Podpisy

Spis treści

Okoliczności powstania sporu 2

Przebieg postępowania i żądania stron 6

Co do prawa 7

W sprawie T-423/13 7

W przedmiocie informacji i dowodów, na które w niniejszym przypadku Rada może się skutecznie powołać 9

W przedmiocie zasadności twierdzenia dotyczącego błędu w ocenie 11

W przedmiocie zasadności twierdzenia dotyczącego naruszenia prawa 12

W sprawie T-64/14 14

W przedmiocie skutków częściowego stwierdzenia nieważności zaskarżonych aktów 17

W przedmiocie kosztów 18